

Creditele externe - factor de control politic și dominație asupra altor state

Dr. Alexandru AMITITELOAIE

Universitatea George Bacovia, Bacău, România

amititeloai@yahoo.com

*„Bogatul stăpânește pe cei săraci și
cel ce împrumută este slujitor celui de la care se împrumută”
(Pildele lui Solomon 22:7)*

Rezumat: Lumea de astăzi se confruntă cu un fenomen controversat care nu poate fi oprit și, mai ales, înțeles. Este așa numita „globalizare”. Opinia publică este zilnic agasată cu multă informație și studii în legătură cu acest fenomen. Totuși, cine poate să înțeleagă, nu ipotetic, consecințele acestui proces, această extindere a acțiunii umane care este implicată, ce legi implică această acțiune, ce evoluție poate fi previzionată, cine sunt beneficiarii și perdanții? Vorbind din punct de vedere istoric, oamenii puternici din punct de vedere financiar și politic întotdeauna au fost abili să se opună propriilor cetățeni. Ei au inițiat războaie, au cauzat crize economice și chiar foamete pentru propriul lor interes. Datorită progresului tehnologic din zilele noastre asemenea acțiuni agresive dobândesc dimensiuni planetare. Având în vedere beneficiarii acestui proces, putem considera globalizarea o strategie a elitei financiare mondiale care dorește să conducă întreaga planetă și s-o folosească pentru propriul interes. Cum nu putem să dăm un răspuns clar și răspicat la această întrebare, demersul nostru este o provocare mai ales pentru oamenii de știință, pentru că investigația și cercetarea de orice natură sau de orice tip nu poate ignora soarta omenirii. Aceasta este situația pe care vrem s-o expunem.

Cuvinte cheie: bănci; putere financiară; putere politică; credit; dominație; globalizare financiar-bancară.

Introducere

Conceptul, purtând numele „Noua ordine mondială”, intens abordat în spațiul public și în publicistică după al doilea război mondial cu dese variațiuni de intensitate, a început treptat să fie înlocuit cu cel de „globalizare”, considerat, probabil, a fi mai blând și mai lesne de acceptat de opinia publică, având în vedere și determinările sale obiective.

Da, într-adevăr, componentele tradiționale ale umanității ca etniile, popoarele, națiunile, societățile, etc., tind să se apropie din ce în ce mai mult, să-și uniformizeze caracterele, să-și împrumute elemente de cultură și civilizație, să se amestece chiar din punct de vedere biologic. Acest proces este, în timpurile noastre, unul obiectiv, datorită progresului tehnic care a permis comunităților umane să iasă din izolare și să interfereze.

Dar, până în epoca modernă, acest proces a fost exclusiv opera imperiilor și altor centre de putere care, urmărind să-și întărească dominația asupra unor arii geografice extinse, locuite de populații eterogene, au pus în aplicare politici de omogenizare demografică, constând în deportări, colonizări, impunerea unui sistem de educație dominat de valorile culturale ale ocupantului, administrație unică, etc. Acest proces continuă și astăzi și, pe alocuri, chiar în forme violente, opinia publică socotindu-le, într-o anumită perioadă de timp, că ar fi doar de domeniul trecutului.

Privit ca un proces obiectiv, globalizarea poate fi acceptată, nu ca o fatalitate, ci ca un factor de progres, ca o oportunitate pentru îmbunătățirea condiției umane. Ea permite umanității, pe ansamblul ei, să valorifice mai eficient resursele naturale, să conserve și să amelioreze factorii de mediu, să stăvilească procesele distructive care pun în pericol însăși viața pe pământ.

Pericolul constă însă în deturnarea acestui proces de către o elită, ajunsă deosebit de puternică, pentru a-și impune dominația asupra întregii umanități, aservind-o doar intereselor ei și transformând-o, cu alte cuvinte, într-o masă de sclavi. De aceea, procesul de globalizare, dintr-o manieră moderată de desfășurare, a căpătat intensitate, devenind din ce în ce mai accelerat. Migrația islamică, ca să luăm un exemplu din zilele noastre, nu este doar o consecință a nesiguranței create în zonele de conflict de unde provine această populație. Prin diferite aspecte, ea ne dezvăluie interesante elemente de planificare, de dirijare, de provocare.

Unul dintre factorii cei mai activi, din câte se constată, ai procesului de globalizare este, în timpurile noastre, sistemul bancar mondial, care și-a creat o structură piramidală de administrare cu reguli proprii, independente de orice ordine statală sau autoritate guvernamentală. Consecința imediată a acestei arhitecturi constă în separarea tot mai accentuată a finanțelor față de economia reală. În loc să fie un factor de dezvoltare economică și un indicator real pentru sistemul economic în general, finanțele au dobândit autonomie, înregistrând o dinamică separată față de economia reală. Se pare că fenomenul a scăpat de sub control și nimeni nu-l mai poate stăpâni.

I. Creditul ca factor de dezvoltare

Pentru țările din centrul și estul Europei, economia de piață s-a impus ca alternativă la celălalt tip, respectiv economia etatizată, organizată și condusă de stat. Noul tip, respectiv economia de piață, nou în actuala conjunctură, se definește prin mai multe caracteristici cum ar fi: ascensiunea agresivă a proprietății private în detrimentul celei publice și dobândirea de către aceasta a unei poziții dominante din punct de vedere economic și juridic, organizarea și dezvoltarea producției de bunuri materiale și servicii în funcție de dinamica raportului cerere-ofertă, existența unui sistem de piețe interdependente (piața de capital, piața produselor de larg consum, piața muncii, etc.), plasarea centrului de greutate în adoptarea deciziilor de partea întreprinzătorilor și prevalarea interesului personal al acestora, dinamizarea concurenței ca factor de selecție a agenților după criterii de performanță economică, limitarea posibilităților de intervenție a statului în dirijarea proceselor economice.

Afirmarea acestui nou tip de viață economică, nou în primul rând pentru zona geografică în care ne situăm și aceasta din multe puncte de vedere, a creat premisele apariției și extinderii rapide și a conceptului de afacere. Doctrina economică s-a ocupat în mod generos de fundamentarea teoretică a acestei noțiuni. S-au formulat multe și interesante definiții. S-a spus, printre altele, că afacerea ar fi o tranzacție financiară, comercială sau industrială bazată pe speculă sau speculații și care are ca scop obținerea de profit [1], ori o relație contractuală sau îndeletnicire având ca scop câștigarea de bani sau alte foloase [2]. De asemenea, într-o altă formulare, afacerea o mai putem defini ca fiind o operațiune economică (industrială, comercială, financiară, etc.) pe care întreprinzătorul, pe riscul său, și ținând cont de permisibilitatea cadrului juridic și elementele de dinamică ale pieței pe care se lansează, o inițiază în scopul obținerii de profit [3]. În esență este vorba, deci, de profit, de bani, ca scop, ca mobil și rațiune ce inspiră și dinamizează cea mai mare parte a vieții economice, potrivit regulilor pieței. „Capitalismul modern - arată Ioan Petru Culianu - constă într-un interes aproape exclusiv pentru mijlocul de schimb, pentru bani, ceea ce înseamnă că unica realitate care subzistă în adevărata ideologie a capitalismului este cea a comerțului ..., care se substituie oricărei alte realități: viață, om, pasiune, credință, speranță, moarte, etc.” [4].

Afacerea, însă, pentru a putea fi pusă în mișcare are nevoie de o diversitate de resurse. Dintre toate acestea, se detașează ca importanță cele financiare. Din aceste motive, capitalismul a creat, în decursul timpului, diverse modalități de finanțare a afacerilor, cel mai mare succes avându-l sistemul de creditare.

Afacerea, pentru a fi una de succes, trebuie să răspundă la o diversitate de cerințe. Printre acestea, urgența, respectiv capacitatea de a răspunde cât mai repede oportunităților pe care piața le expune la un moment dat, este de cea mai mare importanță. Orice întârziere poate paraliza efectul scontat al proiectului. Întreprinzătorul nu are însă resursele necesare pentru a demara afacerea sau, dacă le are, nu este dispus, din diverse calcule, să și le folosească în acest scop. Soluția este creditul. Acesta a ajuns, astăzi, la asemenea dimensiuni încât și-a depășit de mult rolul inițial, respectiv cel de a susține producția și distribuția bunurilor

și serviciilor trebuincioase societății, devenind el însuși una dintre cele mai mari afaceri, cel mai lacom colector de profit, factor de imixtiune în politica firmei și a statului, exponent al dirijismului economic național și internațional.

II. Metamorfozarea creditului în factor de imixtiune și control politic

Totul este normal și firesc, și economia poate prospera, asigurând resursele de care societatea are nevoie, atâta timp cât creditul se limitează la funcțiile sale tradiționale. Din păcate el și-a depășit de mult condiția, devenind o pârgie de putere și control, de dominare, de imixtiune, etc. O asemenea tendință s-a amplificat mereu, fără ca, cel puțin până în prezent, să i se poată opune ceva sau cineva. Climatul economic și politic internațional i-a stimulat mereu această tendință, ajungându-se, ca astăzi, sistemul de creditare să devină, el însuși, un vector de realizare a politicilor de stat în diferite zone de interes extrateritoriale. Creditul internațional se situează și la originea globalizării, fiind chiar forța motrice a acesteia. Pentru a înțelege acest lucru este necesar să recurgem la câteva date de ordin istoric.

Războiul american de independență, început în anul 1775, își are mai multe cauze, însă cea mai importantă dintre ele constă în faptul că regele Angliei, George al III-lea, le-a interzis coloniilor să-și producă bani pentru uz propriu, obligându-le să se împrumute de la Banca Centrală Engleză, ceea ce însemna plata unor dobânzi înrobitoare, precum și posibilitatea de a fi menținute sub dominație. În 1783 America și-a câștigat independența. Minți luminate și personalități remarcabile ale științei, culturii și vieții politice americane, ca George Washington, Benjamin Franklin, John Blair, Alexander Hamilton, ș.a., și-au unit eforturile în scopul fundamentării unui sistem politico-juridic de guvernare care să asigure întărirea statului și exercitarea funcțiilor sale în interesul întregii comunități, precum și înlăturarea riscurilor ca puterea să fie acaparată și folosită în alte scopuri, străine societății. Astfel, încep să fie puse bazele statului de drept, concept prefațat de Aristotel, patentat de Locke și dezvoltat ca teorie de Montesquieu și Rousseau.

Din păcate, regulile pe care le-au gândit fondatorii SUA pentru a asigura o guvernare democratică, exclusiv în interesul cetățenilor, nu și-au mai dovedit eficiența și în fața capitalului financiar, pe măsură ce acesta s-a întărit și a început să fie acaparat de grupuri de indivizi din ce în ce mai restrânse. Nevoia identificării și acaparării unor noi surse de alimentare a acestuia, i-a făcut pe titulari să penetreze sferele puterii și, prin acte perverse și diabolice de corupere, au reușit să impună reguli care să le servească astfel de interese.

Un prim și de mare importanță succes, pe care avea să-l obțină elita bancară americană în realizarea proiectelor ei de a pune stăpânire pe finanțele mondiale, a constat în dobândirea dreptului de a controla rezervele federale, respectiv dreptul de a avea controlul asupra dobânzii și a cantității de bani. Acest drept l-au obținut în 1913, când președintele Woodrow Wilson, impus de ei prin sponsorizări politice masive, a semnat Legea Rezervelor Federale, lege făcută de bancheri și nu de legiuitori, cum ar fi fost normal, după un scenariu de tip mafiot. Despre ceea ce a însemnat această lege pentru elita bancară și puterea pe care ea avea s-o dobândească, sunt definatorii și chiar geniale, prin inspirația de a-i prevedea efectele, cuvintele congresmanului Louis McFadden, care, la timpul respectiv, avea să afirme: „*S-a pus la cale un sistem bancar mondial, un superstat controlat de bancheri internaționali ..., acționând împreună pentru a înrobi lumea pentru plăcerea lor personală*”.

Rezervele Federale sunt astăzi o corporație privată, care își creează propriile politici, și nu se află sub supravegherea guvernului. Ea își împrumută toți banii, cu dobândă, guvernului. Prin urmare are controlul și asupra legilor. Acțiuni prin care și-a impus dominația asupra economiilor și societăților, au fost posibile tocmai datorită legilor elaborate sub controlul ei. De exemplu, în 1933, sub pretextul ajutorului de a ieși din recesiune, s-a adoptat o lege prin care americanii erau obligați, sub sancțiunea închisorii de până la 10 ani, să predea tot aurul Trezoreriei. S-a urmărit îndepărtarea aurului ca standard valoric al dolarului, și acest lucru nu-l puteau face atâta timp cât cantități necunoscute de aur se aflau la populație. Nemaivând acoperire în aur, dolarul a devenit o hârtie fără valoare. Valoarea lui de cumpărare a ajuns să depindă, exclusiv, de cantitatea de monedă aflată în circulație. Prin urmare, atributul de a emite masă monetară a devenit o pârgie de putere în mâinile aceleiași elite bancare care a pus stăpânire pe Rezervele Federale.

Războaiele și, în general, conflictele armate oferă, după cum se știe, condiții mult mai favorabile decât în timp de pace pentru dezvoltarea afacerilor, cu mari posibilități de sporire a profiturilor. Asemenea oportunități nu puteau fi ignorate de marile grupuri bancare. Tocmai de aceea ele sunt prezente în mai toate acțiunile provocatoare care au determinat implicarea SUA în cele două războaie mondiale, precum și în alte conflicte armate. Astfel, nici în primul și nici în al doilea război mondial, opinia publică și o bună parte din clasa politică, nu agreea ideea implicării SUA în teatrele de operațiuni ca forță beligerantă. Dar în aceste condiții nu existau nici prea mari oportunități de afaceri pentru bancherii americani. Prin urmare ei au recurs la provocări, de natură să schimbe starea de spirit în rândul populației și să oblige guvernul să decidă intrarea în război.

Pentru intrarea în primul război, o navă de pasageri, Lusitania, cu 1200 de persoane la bord, a fost dirijată către apele controlate de nemți, fiind torpilată de aceștia, iar pentru intrarea în al doilea război s-a pus la cale zdrobitorul atac asupra bazei militare americane de la Pearl Harbor, în care au murit peste 2400 de ostași. Primul Război Mondial a costat America 323.000 de morți. J.D. Rockefeller a făcut 200 de milioane de dolari din el. Cam 1,9 miliarde după standardele actuale. Ca să nu mai spunem că războiul a costat America 30 de miliarde de dolari. Mare parte împrumutați de la BRF cu dobândă, crescând profitul bancherilor internaționali. Importante profituri s-au obținut și de pe urma celui de-al doilea război mondial, unul dintre beneficiari fiind și P. Bush, bunicul fostului Președinte. Asemănător s-au petrecut lucrurile și în privința declanșării războiului împotriva Vietnamului, acesta fiind proiectat să dureze, condiție ca afacerile să prospere.

III. Băncile naționale sub controlul unui centru bancar mondial

Dar această elită bancară și-a creat, în timp, și importante pârgii pentru a-și extinde dominația asupra tuturor economiilor mondiale, scopul fiind același, să le dirijeze după cum le dictează lor interesele.

În 1930, într-o perioadă tulbură a istoriei, exponenți de seamă ai elitei bancare, înființează Banca de Reglementări Internaționale (BIS) (The Bank for International Settlements), autointitulată „banca centrală a bancherilor centrali” cu sediul în Basel, Elveția [5].

Proiectat să funcționeze într-un regim de completă autonomie, autosuficiență și discreție, acest organism bancar lasă prea puține lucruri să fie cunoscute în exteriorul său. Acest regim, foarte strict, i-au limitat la maxim transparența și a făcut-o să reziste, cu succes, presiunilor mediatice. Prin urmare, deși este cea mai veche structură bancară internațională, în prezent, ea este o organizație foarte puțin cunoscută. Ceea ce au mai reușit cercetătorii să afle, s-a datorat investigării efectelor produse de politica sa în diferite state și interpretarea, prin prisma acestora, a documentelor oficiale de funcționare.

În monumentală sa operă, „Tragedie și Speranță”, publicată în 1966, și care ar putea fi considerată o istorie a lumii din timpurile noastre, Carroll Quigley, profesor la Universitatea Georgetown, referindu-se la capitalismul financiar mondial, în centrul căruia el situează The Bank for International Settlements, arată că acesta ar avea un plan cu bătaie lungă, și care constă în „crearea unui sistem global de control financiar aflat în proprietate privată, capabil să domine sistemul politic al oricărei țări și economia mondială pe de-a-ntregul ..., el ar urma să fie controlat într-o manieră feudală de către băncile centrale ale lumii, acționând în concert, prin înțelegeri secrete obținute la întâlniri frecvente și conferințe” [6]. Acest lucru este posibil pentru că băncile centrale beneficiază de o anumită autonomie față de guverne. De fapt, după cum ne dezvăluie același autor, orice bancă centrală poate să-și domine guvernul prin „capacitatea sa de a controla împrumuturile trezoreriei, prin manipularea schimburilor valutare, prin influența exercitată pentru nivelarea activității economice a țării și prin influența asupra politicianilor cooperanți” [7], ce pot fi motivați de recompense în lumea afacerilor. În aceste condiții, este ușor de înțeles că guvernul, oricare ar fi acesta, n-ar putea să schimbe conducerea unei bănci fără acceptul The Bank International Settlements.

În susținerea ideii că lumea este dominată de un sistem bancar mondial, aflat sub o conducere centralizată, cităm și constatările publicistului Daniel Estulin, în urma unor investigații și studii efectuate pe parcursul a peste 30 de ani, asupra grupului Bilderberg. Astfel, el afirmă că membrii acestuia „...conduc băncile centrale și, de aceea, se află într-o poziție din care pot să stabilească ratele de actualizare, nivelurile

masei monetare, ratele dobânzilor și prețul aurului, dar și țările care vor primi împrumuturi. Prin manipularea banilor în sus și în jos, prin lanțul afacerilor, bilderbergii creează miliarde de dolari pentru ei înșiși. Ei sunt impulsionați de ideologia banilor și de setea de putere” [8].

În primii ani de la înființare, guvernele se mai puteau amesteca în afacerile financiare mondiale. Pe parcurs însă, bancherii au reușit să obțină o imunitate aproape absolută, care se referă la: imunitate pentru personalul angajat și materialul ce-l poartă asupra lui, scutiri de taxe pentru orice tranzacție, imunitate specifică ambasadelor pentru clădirile și birourile BIS, interdicția supravegherii guvernamentale asupra operațiunilor BIS, libertate de emigrare fără restricții, dreptul de a cripta toate comunicațiile, indiferent de natura lor, imunitate față de orice jurisdicție legală. Anumite drepturi, cum sunt cele de emigrare și inviolabilitate, se extind și asupra membrilor de familie.

După cum se poate observa, directorii și angajații BIS pot face efectiv orice își doresc, în complet secret și imunitate, fără ca nici o autoritate să poată exercita vreun act de control sau de supraveghere. Astfel, s-au pus bazele globalismului financiar, ajuns astăzi în plină glorie, cu puteri nelimitate de a influența procesele economice și financiare la nivel planetar.

Se pune în mod firesc întrebarea: ce rațiune justifică atâta imunitate și discreție în privința activității acestui organism financiar, regim pentru a cărui recunoaștere din partea autorităților, în mod sigur, s-au făcut eforturi considerabile și multe generații de bancheri s-au luptat pentru el. În primul rând, sistemul oferă cele mai bune și mai sigure posibilități de spălare a banilor. De exemplu, după cum se știe, regimul nazist din Germania a fost finanțat și de către unele bănci americane [9]. Acest lucru nu puteau însă să-l facă direct, mai ales din momentul în care SUA a intrat în război de partea aliaților, legislația americană interzicând firmelor să facă afaceri cu inamicul. Dar, operațiunile BIS fiind protejate de orice supraveghere și beneficiind și de imunitate, se putea destul de simplu ca acestea să fie folosite ca vectori, fără nici un fel de riscuri, pentru orice finanțare, indiferent cât de legală sau ilegală ar fi fost ea.

În al doilea rând, regimul de secretizare absolută, permite desfășurarea oricăror alte operațiuni, indiferent cât sunt ele de corecte juridic sau morale. Important este să se obțină câștiguri cât mai mari.

Pentru operațiunile de creditare, BIS dezvoltă relații de inter-operare cu FMI și Banca Mondială, relații care, datorită aceluiași regim restrictiv de transparență, sunt greu de înțeles. Cert este că operațiunile lor se combină într-un mod ocult, în scopul obținerii de câștiguri cât mai mari, pe seama statelor care apelează la creditelor lor. FMI și Banca Mondială au în prezent ca membri un număr de 184 de state, fiecare dintre ele având stabilită o anumită cotă de contribuție financiară. Ele au relații cu guvernele acestor state, cu care negociază și împrumuturile. BIS, după cum am arătat, are relații, pe care le putem socoti chiar de tutelă, cu băncile centrale, bănci care, au la rândul lor, puterea de a influența politica economică și financiară a guvernelor lor. Puterea, în multe state, nu o dețin organele reprezentative desemnate de către cetățeni, ci băncile, care au copiat regimul „juridic” de organizare și funcționare de la stăpâna lor, respectiv BIS.

Se înțelege că, un asemenea sistem permite finanței mondiale să domine economiile statelor debitoare, să le dirijeze după bunul lor plac, să le impună politici inadapabile sau chiar împotriva propriilor interese. Sunt destul de edificatoare în acest sens opiniile congresmenului american Bernard Sanders (independent de Vermont), membru al Subcomitetului pentru Politică Monetară Internațională și Schimb, care, de nenumărate ori, a atras atenția în Congres asupra operațiunilor de spălare a banilor și dirijarea unor mari sume de bani proveniți de la „plătitorii de taxe ai Statelor Unite”, către anumite bănci din acest sistem, nominalizând Citigroup, acuzată că a și finanțat campania electorală a ambelor partide politice.

Sanders a observat, de asemenea, că politicile neolibérale ale FMI, dezvoltate în anii 80, ce au împins diferite țări spre un dezlănțuit liber schimb, privatizare și reducerea ratelor de asigurare socială, au fost un dezastru pentru America Latină, și au contribuit la creșterea sărăciei globale. Brazilia și Argentina, de exemplu, unde au fost implementate aceste dictaturi neolibérale, au înregistrat dezechilibre economice alarmante, trecând prin situații de criză deosebit de grave.

IV. Ofensiva FMI în centrul și estul Europei. Cazul României

Asemenea politici sunt în prezent implementate și în țările din centrul și estul Europei, țări care au intrat foarte repede sub dominația finanței mondiale. Și aici, de mai bine de 25 de ani, politicile FMI, ce promovează un dezlănțuit liber schimb, privatizarea cu efecte distructive a industriei, distrugerea bazei de producție a agriculturii, prin promovarea unei legislații agresive pentru redobândirea proprietăților funciare, neuniformizarea și reducerea investițiilor guvernamentale în sănătate, educație și pensii, etc., produc efecte dezastruoase, resimțite aproape de întreaga populație.

Dar, cazul României este demn de cartea recordurilor, de Guinness Book, după cum, cred că destul de inspirat, a fost calificat în mai multe articole de presă.

Pe la începutul anilor '80, România avea o datorie externă de peste 13 mld. de dolari, credite obținute fără prea multe condiționări și presiuni din partea FMI. Aceste facilități le-am putea interpreta ca fiind o recompensă pentru atitudinea de independență, pe care conducerea statului o încerca față de puterea sovietică, ceea ce pentru occident era socotit un gest convenabil. La un moment dat, însă, politica României n-a mai fost pe placul occidentului și atunci, din partea finanței mondiale, au început presiunile. În aceste condiții a intrat în joc orgoliul șefului statului, care nu accepta amestecul în treburile interne, sau mai bine zis nu-i convenea ca cineva să-l condiționeze în privința actelor sale decizionale.

Disponând de o putere absolută asupra întregului sistem instituțional de conducere a statului, acesta a hotărât, fără să consulte specialiștii în domeniu, să se facă plata integrală a datoriei externe, angajând economia și aproape întreaga populație a țării la un efort uriaș și la nenumărate sacrificii, care aveau însă să rămână, din păcate, fără nici un fel de recompense, ci, din contra, o asemenea „îndrăzneală” ne-a atras aspre sancțiuni pe care continuăm să le suportăm și astăzi.

În scopul îndestulării resurselor necesare acestui efort valutar au fost sistate, aproape în totalitate, importurile, iar vânzările pe piața externă se făceau, uneori, la prețuri derizorii. Presiunile pentru îndeplinirea planurilor de export erau atât de mari, încât, aspectele de rentabilitate economică trecuseră pe un plan secundar. Nu mai conta dacă prețurile de vânzare acopereau măcar cheltuielile de producție. Ordinul era să se vândă pe piața externă, să se obțină valută, indiferent cât, dar să se obțină. În mod sigur era mai rentabil să se vândă la intern, dar aici nu se obținea valută, atât de necesară pentru achitarea datoriei.

Plata datoriei externe a fost însă sabotată chiar de către finanța mondială care, de fapt, era beneficiara acestui efort și, în mod firesc, ar fi trebuit să ne încurajeze și chiar să ne sprijine în realizarea acestui obiectiv. Dar ea nu se conduce după această logică. Achitarea integrală a creditului extern înseamnă redobândirea independenței și încetarea imixtiunilor în politica economică internă. Ori acest lucru este de neacceptat de către elita bancară mondială. Ei insistă să li se plătească doar dobânzile la credite. Creditele însă nu, pentru că ele reprezintă factorii de dominație și pârgurile prin care câștiguri uriașe sunt canalizate spre propriile conturi.

Pe de altă parte, efortul valutar al țării, angajat pentru realizarea acestui obiectiv, a fost supradimensionat și ca urmare a acțiunilor infraționale ale unor funcționari din firmele de comerț exterior. Aceștia, având contact cu lumea exterioară, știau ce schimbări politice urmau să se producă și, în aceste condiții, fără grija de a mai putea fi trași la răspundere, au deturnat în conturi proprii, importante cantități de valută.

După un lung și chinuitor efort, în martie 1989, s-a anunțat, „triumfător”, plata ultimului dolar către creditorii externi, iar până în decembrie același an rezerva valutară a țării a ajuns la 3 mld. dolari.

Finanța mondială a fost însă deranjată, nu numai de acest gest „îndrăzneț”, care a făcut să devenim prima țară din lume ce-și achita integral datoria externă și în care amestecul ei nu mai era posibil. Se pare că, mai mult decât atât, ea s-a simțit ofensată de un ipotetic proiect de înființare de către România, Iran, Libia și alte state arabe, a unui Fond Monetar Internațional al Lumii a Treia. În felul acesta, s-ar fi putut lichida monopolul financiar al Occidentului [10]. Deși această informație, dat fiind ineditul și conținutul ei cu totul excepțional, ar fi trebuit să provoace o explozie mediatică, totuși acest lucru nu s-a întâmplat. Apărută într-un cotidian bulgar, „Trud”, ea a fost preluată sub forma unei notițe anonime doar de ziarul românesc „Ziua”

[11]. Nici un alt ziar sau mijloc de presă nu s-a învrednicit să facă vreo investigație în acest sens. Chiar dacă știrea nu s-ar fi confirmat, totuși merita efortul de a fi verificată. Să nu se fi permis oare vreun asemenea demers?

După schimbarea de regim politic din decembrie 1989, schimbare într-o notă aparte, în primul rând cu multă și nejustificată violență, față de ceea ce s-a întâmplat în celelalte state din centrul și estul Europei, ar fi fost de așteptat ca România să se înscrie pe o linie de dezvoltare ascendentă, dat fiind condițiile favorabile pe care le avea.

Dar, aceeași finanță mondială, s-a impus repede asupra noilor autorități, obligându-le să contracteze noi credite, condiționate însă de așa zisele reforme economice, pe care exponenții noii puteri, reclamându-le într-un mod revanșard, le-au creat negociatorilor facilități sporite de a impune măsuri care să le servească lor interesele. De la o etapă la alta s-a tot cedat, și astăzi rezultatul este îngrozitor. În timp ce datoria a crescut mereu, economia a fost dezafectată și, rând pe rând, unități importante de producție și-au încetat activitatea, ajungând să dispară chiar fizic.

Se pune în mod firesc întrebarea: pentru ce avea nevoie România de credite chiar imediat după evenimentele din 1989? Rezerva valutară de care se dispunea și care, dacă economia ar fi funcționat în continuare, ar fi sporit, plus creditele externe ce urmau a fi încasate, cred că asigurau resursele valutare ale momentului precum și cele care se preconizau. Adică ne puteam dezvolta independent de creditele externe.

Și, totuși, dacă astăzi datoria externă a depășit 100 mld. dolari, nu era firesc ca acest lucru să vitalizeze economia și s-o facă mai rentabilă și mai productivă? Ce rațiune au creditele, dacă nu să stimuleze dezvoltarea prin infuzie de capital? Au avut vreun alt scop creditele contractate de România după 1990? Atâta timp cât astăzi economia țării se află mult sub parametrii din 1990, ar fi absurd să credem că prin contractarea de credite externe s-a urmărit rentabilizarea și eficientizarea ei. De fapt, creditorul asta ar fi trebuit să urmărească, respectiv o economie competitivă, capabilă să realizeze venituri, atât pentru nevoile țării cât și pentru plata datoriei, de care el este direct interesat. Însă acest obiectiv a fost trecut doar formal în documentele de creditare, pentru că în realitate nu s-a urmărit altceva decât demolarea capacității productive de care România dispunea în 1990 și aservirea resurselor ei de către elita bancară internațională. O altă explicație nu cred că este posibilă, mai ales că nici nu se dă un răspuns în privința destinației pe care au avut-o toate împrumuturile externe, precum și sumele obținute din privatizare.

În toate țările în care finanța mondială a putut interveni fără nici un fel de rezistență și, mai ales, unde a mai primit și sprijin de la autoritățile locale, așa cum s-a întâmplat în România, rezultatele au fost dezastruoase. Și totuși, acestei puteri nu i se poate nimeni opune. Regulile de tratament ea le stabilește. Doar un singur exemplu: România, pentru faptul că a cutedat să-și plătească datoria, a fost „pedepsită” așa cum bine se știe, în timp ce Poloniei, chiar în 1990, i se anulează o datorie de peste 40 mld. dolari. Oare pentru ce merite?

În 1990 ne vizitează țara fermierul american David Garst și reușește să-și facă o oarecare impresie despre situația din agricultură, remarcând faptul că aveam și unități de elită, cum nu se găseau în multe țări din lume. Astăzi, în marea lor majoritate sunt demolate. Dar lucrul cel mai important pe care el îl aprecia, era faptul că nu aveam datorii. „Țările care nu au datorii, spunea el atunci, au un mare viitor, pentru că vor putea folosi creditele cel mai bine în următorii zece ani” [12]. N-a avut însă nimeni timp atunci să-l asculte. Elita conducătoare a României își conjuga eforturile cu elita financiară internațională, să demoleze repede ce se construiseră înainte de 1990, sub motivul că erau unități depășite tehnologic. Singura soluție, după ei, era privatizarea, aproape fără nici un fel de condiție. Scopul nu era altul decât obținerea, cât mai repede, a unor câștiguri mari care să le sporească conturile ferite de orice control.

Un obiectiv prioritar pe care-l urmărește, în prezent, în România, constă în definitivarea formalităților de autorizare, necesare exploatării rezervelor de aur și argint de la Roșia Montana. Se intenționează o exploatare rapidă, pentru că una de durată este și mai costisitoare și poate prezenta riscuri pe termen lung. O exploatare rapidă presupune însă utilizarea de tehnologii poluante, cu efecte dezastruoase asupra mediului. Din aceste motive, proiectul întâmpină rezistență din partea organizațiilor ecologiste interne și internaționale, a forțele politice naționaliste, precum și a diferitelor personalități științifice care s-au implicat și au luat atitudine, reușind să sensibilizeze opinia publică cu privire la pericolul ce-l prezintă

pentru mediu și populația din zonă această modalitate de exploatare pe care o preconizează investitorul străin.

Asistăm, practic, la un război mediatic, în care, pe de o parte, investitorul străin încearcă să convingă opinia publică de „binele” pe care el i-l face prin exploatarea rezervelor aurifere (pe guvernanta i-a convins mult mai ușor), iar, pe de altă parte, se manifestă rezistența națională. Interesant, este de observat că, în acțiunea de contracarare a acestui proiect sunt implicate personalități cu diverse orientări politice, acest fapt nefiind un obstacol în lupta pentru o cauză într-adevăr de interes național.

Concluzii

După cum se constată, toate proiectele, inițiativele, acțiunile, dorințele și aspirațiile oamenilor se află sub autoritatea banilor. Nimic nu se poate realiza fără finanțare, indiferent cât de necesare ar fi aceste proiecte și cât de lesnicios de dus la îndeplinire. Oamenii nu mai pot comunica și nu mai pot relaționa, decât prin intermediul banilor. Este o realitate care ne arată la ce nivel de putere au ajuns finanțele și, totodată, cei care le stăpânesc. N-am pus pe primul loc actorii, pentru că finanțele au o putere intrinsecă, de substanță, dominante, care îi face captivi chiar și pe cei care le gestionează, ei trăind doar cu impresia că puterea ar fi la ei. Este un mecanism diabolic, așa spune, care s-a dezvoltat în timp și și-a întins tentaculele asupra întregii civilizații planetare.

Totul astăzi depinde de bani, iar banii se cer mereu înmulțiți. S-ar crede că investițiile care se fac în sistemul bancar, și s-a văzut chiar în recenta criză că uriașe fonduri bugetare au fost plasate în această zonă, ar avea ca scop să facă economia funcțională. Eroare! Statisticile arată, prin exactitatea lor, că în timp ce resursele financiare s-au adunat în bănci, economia reală și-a redus substanțial potențialul productiv. Deci, finanțele au ajuns, nu să stimuleze dezvoltarea economică, ci, din contra, să devină o frână, și una extrem de puternică, în calea progresului, a conservării mediului și producerii bunurilor și serviciilor, de care oamenii au nevoie pentru a se bucura de viață. Se pare că acest blocaj a devenit independent de voința umană, și acest fapt este extrem de periculos pentru umanitate.

Referințe

- [1] Constantin Niță, M. Popescu, *Dicționar de marketing și de afaceri*, Editura Economică, București, 1999, p. 15.
- [2] Niță Dobrotă (coordonator), *Dicționar economic*, Editura Economică, București, 1999, p. 23.
- [3] Alexandru Amititeloaie, *Dreptul afacerilor*, Editura Junimea, 2001, p. 9.
- [4] Gianpaolo Romanato, Mario G. Lombardo, Ioan Petru Culiianu, *Religie și putere*, traducere de Maria-Magdalena Anghelescu și Șerban Anghelescu, Ediție îngrijită de Dan Petrescu, Editura Nemira, București, 1996, p. 216.
- [5] Patrik Wood, *Operațiuni bancare globale: The Bank for International Settlements*, în revista „Lumea”, nr. 8/2007, p. 46 și urm.
- [6] Ovidiu Hurduzeu, *Utopia mileniului trei: Noua Ordine Mondială*, research. Rutgers.edu/~ dnicules/text/hurduzeu_utopia_III.html
- [7] *Ibidem*
- [8] Daniel Estulin, *Clubul Bilderberg, conducerea secretă a lumii*, Editura Meteor Press, tradusă și apărută în România în anul 2012, pp. 44-45.
- [9] Antony C. Sutton, *Wall Street and the Rise of Hitler*, en.Wikipedia.org/wiki/Antony_C_Sutton
- [10] Ion Coja, *Marele manipulator și asasinarea lui Culiianu, Ceaușescu, Iorga*, Editura Miracol, București, 1999, p. 214-215.
- [11] *Ibidem*.
- [12] Articolul « PĂSTRAȚI CE AVEȚI MAI BUN » Opinii ale marelui fermier american David Garst, apărut în ziarul „Adevărul” din 20 octombrie 1990.